

Horváth Eve

[A nyárra várok]

A nyárra várok – még nyáron is, veled,
sugárkezelés, mosolygó lombok, zöld
összejövetel. Mindenki ott van: a kerti szék,
egy újság, macskák csontváza a földben,
aranyosan fekszenek, a hús lesimogatva.

És az élők: a pillangóval táncolók, fehér
hasukat az égnek mutogatók. Én pedig
hátradőlök az emlékezésbe, tegnap
halott anyámmal boroztam, és néztem
a filmet. Örültem erőltetett volt a gyilkos,
egy kicsit eltúlozták, a klisékre legyintettem.

Várok – veled, hogy mi lesz végső sorom,
hová lyukadunk ki egymással és az életünkkel,
szabad-e szépen megöregednünk, semmi tragédia,
és beteljesülhet minden, amiért útnak eredtünk.
A sorscsapás végül is nem lehet örökké vissza-
térő motívum, kell lennie egy szerencsés fordulatnak.

Már az is az, hogy nyaralhatunk a kegyelem kúriáján,
vagdosunk az özönnövényeket, és megteríték
a felejtések asztalán a kertben, arcodból tágas
rétek, madaras csendek, rejtett regényvilágok
napsütötte bozótjait vélem kibogozni.

Oláh András

ajtónyikorgás

halk suttogás sodorja az álmod
a vörösen hullámzó végtelenbe
nyugtató szavakat mormol anyád
késve eszmélsz
a gyerekágy rácsai közt nem
ér el hozzá a karod
bebugyolálva is vacogsz
időnként hidegvízbe mártott
szivaccsal törli az arcod